



נועם זיידר

יול ע"י מבן "יקרא קרישא" מורשת רבוה"ק
שכנת "רמות דוד" קרעטשנף - קרית נת

פרישת וישב • הנכחה • תשפ"א • גליון ד'



נועים ויראתך ♦

דא"ח מכ"ק מרן
אדמו"ר שליט"א

"וישב יעקב בארץ מגורי אביו בארץ כנען" (לז, א).

ונ"ל על פי דברי הרד"ק מלויבאוויטש זיע"א שביאר ענין חטא המרגלים ע"ד העבודה, והנה המרגלים היו ראשי בני ישראל וכודאי שכונתם היה לשם שמים, והמרגלים רצו לעבודת את ה' בישוב הדעת ובגדלות המוחין, בלי דאגות וטרדות פרנסה, וכדמתמידים דו"ל (קדושין כט:) רחיים על צווארו ויעסוק בתורה.

והנה בחיותם כמדבר לא היה להם דאגת וטרדת הפרנסה, דלא היו צריכים לעבוד עבודת האדמה בחרישה חריעה כיון שירד להם מן מהשמים, והיו פנויים לעבודת הכבוד יתברך, והמרגלים הק' חששו דכאשר יכנסו לארץ ישראל אזי בעל כרחך יהיו צריכים לעסוק בחרישה חריעה ויבטלו מעבודת הכבוד ית"ש.

מ"מ לחטא נחשב זאת, כיון שאין זה רצון השי"ת, דרצון הכבוד יתברך הוא שיעבדו אותו מתוך העוה"ז, אבל יפרשו מן העוה"ז בלבם ובמחשבתם בלבד, וכל עסקם בחרישה חריעה יהיה מתוך כוונה לעבוד בכך את הכבוד יתברך, כאמרם ז"ל נתאוהה הקב"ה להיות לו דירה בתחתונים, ואין לו כל ענין במלאכי עליון, ולזה כיוונו חז"ל (ברכות לה:) כמאמרם 'הרכה עשו כר"י ועלתה בידם וכרשב"י ולא עלתה בידם דרו"ק.

ועפ"ז יתבאר דברי רש"י "ביקש יעקב לישב בשלוה קפץ עליו רגזו של יוסף", והקושיא ידועה ומפורסמת וכי ביקש יעקב אבינו מעדני מלך הלא 'אדם לעמל יולד', אלא ע"כ שכונתו היה כדי לעבוד את ה' בשלוה בלי נסיונות כמו שנתבאר לעיל.

אלא זהו פירש הכתוב **'וישב יעקב בארץ מגורי אביו'** יעאע"ה רצה לעבוד את ה' בשלוה לחסות בצל אביו הק', לחזות בעבודת הקודש פחד יצחק – גבורה, לראות את עבוה"ק בתפילה ובעריכת השוה"ט, אך אל לו לאדם לסמוך על זכות אבותיו הק' אלא עליו בעצמו לעמול בעבודת הכבוד יתברך שמו, **'בארץ כנען'** להכניע את הארציות, ולהכניע החומר ולהגדיל את הצורה.

(שוה"ט ליל שב"ק תש"פ)

המשך בעמוד ב'

נועים ישראל ♦

דברי אוקים חיים מכ"ק אדמו"ר
הקוד"ט ה'נועים ישראל' זיע"א

כדורות האחרונים לעת זקנה, כפי שיוסף היה בן זקונים לאביו.

זהו **'וישראל אהב את יוסף'** דהקב"ה אהב את דוד עקבתא דמשיחא להחיש להם עת פדיון, **'מכל בניו'** יותר מכל הדורות הקודמים, **'כי בן זקונים הוא לו'** היינו שכבר עת זיקנה, ובא עת הגאולה, **'ועשה לו כתנת פסים'** דיש להם צרות רבות ונודאות ה"י משונאי ישראל, כדאי' ברש"י הק' 'פסים' ר"ת פ'וטיפר ס'וחרים י'שמעאלים מ'דינים, דסובלים מאומות רעות ומרדשות המיצרים לישראל, ולכן אהב הקב"ה את דוד עקבתא דמשיחא לגאלם, יותר מהדורות הקודמים, **'כי בן זקונים הוא לו'**, שכבר מאוחר מאד, והגיע עת לרחם על בני ישראל ולהביא הגאולה השלימה אמן.



ויאמר אליהם ראובן אל תשפכו דם. יל"פ הכתוב בלשון תפילה, 'אליהם' אוריות אלהים ירמו איליו יתברך, 'ראובן' הוא 'ראו בן', זהו ויאמר אליהם' אנו אמרים בתפילה ומבקשים מרהשי"ת, רבנו של עולם 'ראו-בן' ראה נא את בניך, ואל תשפכו דם שיפסק להישפך דם בניך היהודים, ויגאלו נאולת עולם אמן.

המשך בעמוד ב'

"וישב יעקב בארץ מגורי אביו ונז' אלה תולדות יעקב יוסף" (לז, א-ב).

יעאע"ה תלה בזכות אחרים תלו לו בזכות עצמו נ"ל ע"ד דאיתא בגמ' (ברכות י:) 'כל התולה בזכות עצמו תולין לו בזכות אחרים, וכל התולה בזכות אחרים תולין לו בזכות עצמו'.

זהו **'וישב יעקב בארץ מגורי אביו'** שיעקב אבינו ע"ה לא תלה בזכות עצמו כלום אלא כל ישיבתו רק בארץ מגורי אביו, שתלה כל מדריוגותיו וישיבתו באהלה של תורה וכו' הכל בזכות אביו בא לו, ע"כ מכריז הכתוב ואומר **'אלה תולדות יעקב יוסף'**, אשר כל המדריוגות של יוסף וכל מעלותיו היה בזכות יעקב, דכל התולה בזכות אחרים תולין לו בזכות עצמו.



"וישראל אהב את יוסף מכל בניו כי בן זקונים הוא לו ועשה לו כתנת פסים" (לז, א).

הקב"ה אהב אותנו רכבר הגיע עת הגאולה ונ"ל דהכתוב קאי על דורותינו בזמן הזה עת עקבתא דמשיחא, **'ישראל'** ירמוז להשכינה הקדושה כללות ישראל, **'יוסף'** ירמוז לבני ישראל

דא"ח "יום ההודאה" תשע"ב

"מודה אני לפניך ה' אלוקי ואלוקי אבותי על כל החסד אשר עשית עמדי, ואשר אתה עתיד לעשות עימי" (ומרות ליל שב"ק)

הקשה הרה"ק רבי ברוך ממעזיבז' זיע"א שהודאה על החסד שעשה ה' עמנו מוכן, אבל מה טעם הודאה על החסד אשר עתיד לעשות, הלא באותו הזמן נודה את ה', ותירץ שאפשר שיכוא לעתיד עת שיעשה עמו ה' חסד, והוא לא יהיה ראוי באותו העת להודות, לכן מודה כבר עכשיו.

ולי נראה לפרש דאם יגיע לעתיד עת שהקב"ה יעשה חסד עם האדם והוא יהיה אז בקטנות המוחין ולא יראה ולא ידע ולא יכיר כזה שזה חסד מאת ה' יתברך, דהרי יש חסדים שהקב"ה עושה עם האדם והאדם איננו יודע שנעשה עמו כעת חסד ונס גדול או שניצל מדבר נורא, לכן מודים גם על החסד אשר אתה עתיד לעשות עמי, דאת אשר לא יודעים ולא רואים שזה חסד ה' על זה גם כן מודים.

"מן המיצר קראתי י"ה ענני במרחב י"ה, ה' לי לא אירא מה יעשה לי אדם" (הלל)

נראה לי לפרש דאם יתרגש על האדם צרה ח"ו צריך להתפלל לה' והוא מושיעו ומוציא אותו מצרה. א"כ מאי הניא ליה כזה? דאם הקב"ה חפץ לרפאותו ולהחלימו, מעיקרא למה החליאו? אלא דכל העניין שמתרגש צרה על האדם זה כדי לעורר אותו בתשובה, דזהו כל המטרה דע"י שיראה האדם שהקב"ה עוזרו ומושיעו יכוא ע"י זה לתשובה ולעבוד את השי"ת.

וזוהו מן המיצר כשהאדם כמיצר ומתרגש עליו צרה ח"ו, קראתי י"ה הוא זועק ומתפלל לה', שיעזור לו וישיעו, ענני במרחב י"ה והקב"ה

נענה לתפילתו ועוזר לו ומושיעו בעת צרה, וכל המטרה כדי שיתקרב אליו יתברך ויוסיף בעבודת השי"ת, אבל אם ה' לי לא אירא אם האדם לא מתעורר מזה, ואינו מוסיף ביראת שמים, אזי מה יעשה לי אדם מה פועל ויצא מזה ומה הרווח מזה שהקב"ה הושיעו, כי כשהקב"ה עושה לאדם נס צריך הוא לזכור מהו מטרת הנס וכשזוכר את המטרה על ידי זה בא לאמונה וכיטחון בה', ו'אספרה שמך לאחי', גם אחרים יודעים מהנס שעשה ה' ומחזק את כולם לבוא לידי חיזוק ואמונה בהשי"ת ולהתקרבות אליו יתברך.

"זה היום עשה ה' נגילה ונשמחה בו" (הלל)

איתא בגמרא (ברכות נד) דכל אימת שבא האדם למקום שנעשה לו נס אומר "ברוך שעשה לי נס במקום הזה", וכן הדין באותו יום שנעשה לו נס צריך להודות ולברך "ברוך שעשה לי נס ביום הזה", וטעמו הראשון הוא הכרת הטוב להודות לה' על החסד שעשה עימו, והעיקר הוא ששמחים עם הקב"ה שמתגלה הנס וכל אחד רואה שיש ה' בעולם, ונתפרסם שמו יתברך בעולם, ושהקב"ה לבדו מנהיג העולם ואין שום דרך הטבע.

וזוהו זה היום עשה ה' היינו היום שעשה בו ה' נס, נגילה ונשמחה בו היינו שאני שמח בשביל הקב"ה ולא בשבילי, שהאדם הוא כלום אבל השמחה באותו היום הוא ששמחים בשביל הקב"ה שכולם רואים שהקב"ה עשה נס לאדם, ועי"ז יגבר האמונה בלבכם ומגיעים להתקרבות ולעבודת השי"ת.

שהקב"ה יעזור שנזכה לראות ניסים גלויים ונפלאות עלינו ועל כל בני ביתנו ועל כל הנלווים אלינו ועל כל עמו בית ישראל בכל מקום שהם אמן.

דא"ח "יום ההודאה" תש"פ

אבוה"ק נבנ"מ נהגו לערוך את עבודת הדלקת נר חנוכה כשהם נעולים בחדרים ואף אחד לא היה נוכח במעמד אש להבה, עד שזקה"ק מוהר"א ז"ל מקרעטשניף זיע"א התיישב בעיירה וקיבל מכתב מאביו זקה"ק רבי מאיר זיע"א שמבקש ממנו שכן יפתח את דלתו ליהודים להדלקת נר חנוכה וכותב שם בלשונו "ואתה תקרב את לבכם של ישראל לאביהם שבשמים" ומן אז והלאה אפשרו רבוה"ק לחזות בעבודת הק' בימי החנוכה.

הוה עובדא אצל הרה"ק הרש"ב מליוכאויטש זיע"א שהיה כאמצע התפילה ושם לב שכמה בחורים ואברכים עומדים מן הצד במשך התפילה ומביטים עליו, אחר כך רגז עליהם ואמר מהו הדרך הזה, שעומד אדם לעבוד את ה' ועומדים ומסתכלים עליו, דלא די שהוא עצמו לא מתפלל אלא אף מפריע לשני להתפלל, וכל זה בתפילה שכולם עומדים ומתפללים, על אחת כמה וכמה במעמד הדלקת נר חנוכה מעמידים אדם "וי א נאר אויפן מארק" - כמוכר בשוק, ומתחיל לומר וכל הקהל מביטים בו ובעבודתו, זהו מנהג משונה, אבל אם זקה"ק מוהר"מ זיע"א כתב על זה "ואתה תקרב את ליבם של ישראל לאביהן שבשמים" ודאי יש דברים בגו.

ונראה לי לפרש דאיתא במשנה (כ"ק ג, ו) "הניח חנווני נרו מבחוץ חנווני חייב רבי יהודה אומר בנר חנוכה פטור" חנווני ירמוז על רבי, שהוא כמו חנווני שמוכר סחורה - אם יש לו מה למכור - על כל פנים רבי צריך למכור סחורה טובה כחנווני, נרו להבת אש ירמוז על עבודה בעבודת השי"ת, וזהו הניח חנווני נרו מבחוץ דאם הוא עושה עבודה כלפי חוץ עם חיצוניות חייב, אבל בנר חנוכה שכל העניין הוא פירסומא ניסא לכן פטור, ואפילו הניחו מבחוץ היינו שעשאו כלפי חוץ עם חיצוניות או הקוב"ה סולח לו ופטור, כיוון דיש מצוה של פירסומי ניסא לכן מצוותו בפתח ביתו מבחוץ.

"מאי חנוכה" מקשינן בגמרא (שבת כא) לכאורה מה היה כל הסיפור נס של חנוכה, לאחר שניצחו את היוונים נכנסו להיכל, ראו שהיוונים טימאו את כל השמנים עד שמצאו פח שמן אחד טהור ונעשה נס זה דלק שמונה ימים, אם כן קשה בימינו לשמחה זו מה זו עושה, מילא בזמן שביהמ"ק היה קיים וכהנים בעבודתם לויים בדוכנם וישראל כמעמדם ויש לנו את המנורה הטהורה ויש את השמן ועובדים את השי"ת ועושים נחת רוח לבורא יתברך, יש מקום לעשות חג שמונת ימי חנוכה ולשמח עם המנורה ולהודות ולהלל על הנס הגדול שנעשה עם פח השמן. אבל בזמננו בזמן החורבן והגלות ואין לנו את כל זה מה מקום יש לשמחה על פח השמן, הרי כעת אין לנו פח שמן וכבר אלפיים

שנה שאין לנו אפילו טיפת שמן.

באותו בחינה יש להקשות דאיכא זה שנים טובא שקבענו נר ג' דחנוכה ליום ההודאה שלפני עשרים ואחד שנים אאמו"ר הק' זיע"א היה במצב קשה מאוד וכמדה מסוימת כמצב קשה יותר ממה שחלה לפני שנתיים רח"ל, ואז כנר ג' דחנוכה עבר אאמו"ר את הניתוח ובניסי ניסים למעלה מדרך הטבע קיבלנו בחזרה את אאמו"ר לעוד עשרים ואחד שנה שהנהיג את קהילתנו ברוב טוב.

א"כ קשה כעת לשמחה זו מה זו עושה, מילא כשאאמו"ר היה חי בתוכנו שמחנו, וכולנו היה הודיה להשי"ת, רבוש"ע מודים אנחנו לך שהחזרת לנו את אאמו"ר למעלה מן המשוער והוא פה איתנו, ואנו זוכים לשמוע אותו ואת תפילותיו הזכות ודברי תורתו, ונהנין מזיו שכינתו אבל כעת שבעוונותינו הרבי נסתלק מעימנו מה המקום יש להודות ביום הזה.

ונראה לי לפרש דאיתא בספה"ק מהו החילוק בין חנוכה לפורים, פורים היה אתערותא דלתתא וחנוכה היה אתערותא דלעילא, דכפודים כל הגזירה היה על הגשמיות שהמן הרשע ביקש להשמיד להרוג ולאבד את כל היהודים מנער ועד זקן טף ונשים כיום אחד, אבל בחנוכה היה גזירה על הרוחניות, בימי מתתיהו כהן גדול כשעמדה מלכות יוון הרשעה על עמך ישראל, לא כתוב שביקשו להרוגם ולאבדם אלא רצונם היה להשיחם תורתך ולהעבירם מחוקי רצונך, כל הגזירה היה על הרוחניות, ואתה ברחמיך הרבים עמדת להם בעת צרתם, והעיקר שהיה ולך עשית שם גדול וקדוש בעולמך, לכן אם כל הנס של חנוכה היה רוחני לא שייך לומר שרק אז היו צריכים להודות לה' וכחיום לא, דמטרת האדם הוא "התקן עצמך כפרוודור כדי שתיכנס לטרקלין", וכל העיקר הוא להידבק בקב"ה.

איתא בספה"ק תניא (אגרת הקודש פרק י"א) "להשכילך בינה כי לא זו הדרך ישכון אור ה', להיות חפץ בחיי בשרים ובני ומזוני" דהאדם המחפש לחיות חיי בשרים אין ביכולתו להתעלות בעבודת השי"ת, כיוון שרוצה את הגשמיות ואת העולם הזה, אבל האדם שכן חפץ לעבוד את ה' אזי יודע ש"ואתם הדבקים בה" אלוקים חיים כולכם היום".

ולזה אנו שמחים היום בחנוכה על הנחת רוח שהיה אז להקב"ה שמצאו את פח השמן והדליקו את המנורה הטהורה "והדליקו נרות כחצרות קדשיך" וזהו שמחתנו, על אף שכבר עבר מאות ואלפי שנים, הנחת רוח שהיה לקב"ה, שבמסירות נפש הלכו הכהנים וחיפשו בכיהמ"ק פח שמן טהור כדי לעשות נחת רוח לכורא יתברך שמו על שביקש "בהעלותך את הנרות" עד שמצאו פח שמן טהור וכשמחה גדולה כל כך הדליקו את המנורה ושמחו והודו למען כבוד שמו יתברך שזכו לעשות נחת רוח לקב"ה, ועל זה אנו שמחים היום על הנחת רוח שהיה אז להשי"ת.

וזהו גם שמחתנו ב"יום ההודאה", אנו אומרים להשי"ת אנו מודים לך על עשרים ואחד שנה שהענקת לנו את אבינו רועינו כולנו כאחד כמה זכינו לחסות בצל כנפיו, כמה שכתות וימים טובים, תפילות, טישים שזכינו לחסות בצילו, על אף שאאמו"ר הכ"מ כבר לא כאן איתנו עדיין אנו מודים על עוד עשרים ואחד שנים שכן היה איתנו, כמה נחת רוח ניתוסף לקב"ה בשנים האלו, כמה דברי תורה נוספו, כמה כרכים ב'נועם ישראל' נוספו, ועל כל זה אנו מודים לך ומבקשים גם הלאה.

ומכיוון שחנוכה זה רוחני לכן מסוגל לבקש על ילדים טובים כפי שאומרים ב"לשם יחוד" ויהי זרעי חרע זרעי אהובים למעלה ונחמדים למטה.

ואכן עיקר העבודה בחנוכה שכל יהודי יהיה כבחינת "נכסוף נכספתי לבית אלוקי", לכסוף ולבקש על הבית המקדש ולהתפלל מתי כבר נזכה שוב לטיפת שמן לעשות נחת רוח לקב"ה.

ונראה לי לפרש על הכתוב "בהעלותך את הנרות אל מול פני המנורה" שאומרים בעת ההולקה, "בהעלותך את הנרות" ירמוז לאדם שמדליק נרות חנוכה, שמחשבתו תהיה "אל מול המנורה הטהורה בבית המקדש, בתפילה שבפעולה זו שמדליק ומטיב את הנרות נעורר רחמים שנזכה להדליק ולהיטיב את הנרות בבית המקדש.

שהקב"ה יעזור שזכות יום טוב הקדוש חנוכה ובזכות מתתיהו ובניו "הראני נפלאות ובאורך נראה אור וכשם שעשית ניסים לאבותינו כן עתה הושיענו וקבצנו והצלינו מן הגוים להודות לשם

נועם ישראל • חנוכה

פנינים יקרים מכ"ק ארמו"ד הקודש"ט ה'נועם ישראל" זיע"א • תמצית הדברים לימי החנוכה

"נר חנוכה מצוה להניחה על פתח ביתו מבחוץ" (שבת כא:)

מצות נר חנוכה מאירה גם לפחותים שהם כבר מחוץ לקדושה בעוד"ר, גם להם מאיר הנרות חנוכה, וביכולתם להתקרב להשי"ת, 'כי באורך נראה אור'.

"נר חנוכה מצוה משתשקע החמה" (שבת כא:)

מצות נר חנוכה כוחה גדול להאיר אף לאלו שהם בבחינת 'משתשקע החמה', ונראה בעינינו כאילו חשכה נפשו מרוב חטאים עוונות ופשעים, כ"א כאשר הוא המצוה מאירה את נפשו.

"ונח מצא חן בעיני ה'" (בראשית, ח)

ירמוז דבזכות מצות נר חנוכה, יזכה האדם לנשיאות חן בעיני אלהים ואדם, נ"ח ר"ת נרות חנוכה, וזהו 'ונח' בזכות מצות נר חנוכה, יזכה ל'מצא חן בעיני ה'".

"אלה תולדות נח נח" (בראשית, ט)

ירמוז להא דאיתא בגמרא (שבת כג:) 'הרגיל כנר הויין ליה בנים תלמידי חכמים', נ"ח ר"ת נרות ח'נוכה, וזהו 'אלה תולדות נח' הרוצה לזכות לבנים צדיקים כנח, נ"ח דיליק נרות חנוכה.



רבינו זיע"א בחולקת נרות חנוכה "יום ההודאה" תשע"ט

קדשך להשתבח בתהלתך", ושהקב"ה ירחיקנו ויצלינו ממידות רעות וממחשבות זרות ומכל מה שאתה שונא, ותחזינה עינינו בשוכך לציון כרחמים ושם נעבדך ביראה כימי עולם וכשנים קדמוניות אמן.

לחזות בניעם ♦ להורות להלל לשמך הגדול

שיחה מיוחדת לרגל "יום ההודאה" ה-22 של רבינו הקודש ז"ע א

שיבת צב הודו סטוריה מלפני 22 שנה

עם כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א, הפרופסור מר יהודה סקורניק הי"ו,
המשכנים ר' ישראל רב בלעדי הי"ו, ור' ברוך יהודה שטיינברג הי"ו

לערוך בדיקות, לקחו מהרבי בדיקות דם וגילו שה-CA גבוה ונתנו הפניה לבדיקת קולונוסקופיה, לרבי נקבע תור במרפאה הפרטית של ד"ר הלפרין בתל אביב, הרופא ראה מיד שמדובר בגידול נורא ל"ע שכבר גדל מאוד, ותוצאות הבדיקות הראו שיש לרבי גידול ממאיר בדרגה 4 שהינו דרגה חמורה מאוד, והמחלה מתפשטת מהר מאוד.

המשכנים המסורים רבי ישראל רב בלעדי הי"ו ורבי ברוך יהודה שטיינברג הי"ו שנשעו עם הרבי לבדיקה מספרים שכשהרופא בישר להם על הממצאים הנוראים היו צריכים לאחוז במשהו בכדי שלא ליפול הם לא האמינו למשמע אוזניהם. ומספרים שתוך כמה דקות בודדות כבר הופיע האדמו"ר מפרמישלן שליט"א בנסיעה מבני ברק לישערי המרפאה בתל אביב. הרבי לאחר הבדיקה הסתודד איתו הרבה זמן בחוץ.

ד"ר הלפרין המליץ שהרבי חייב לעבור ניתוח בדחיפות בכדי להציל את חייו. דוד הרבי האדמו"ר ה'באר יעקב' מנרבורנא ז"ע א שהוכנס בעובי הקורה המליץ מאוד על הפרופסור המסור מר יהודה סקורניק הי"ו והוא קישר בינו לבין הרבי.

פרופ' סקורניק מספר:

היה זה בשלהי חודש חשוון תשנ"ט הודיעו לי כי הרבי מקרעטשניף קרית גת חולה והוא רוצה לבוא אלי, קבעתי לרבי זמן מיוחד בשעות שאינני מקבל אנשים אחרים, ובשעה היעודה הרבי הגיע, ישב אצלי לבד והראה לי את כל המסמכים, הממצאים והבדיקות, ראיתי שלרבי יש גידול ממאיר ל"ע במעי הגס וכי יש צורך למהר בדחיפות לניתוח.

הרבי לא היה כשאר הפצינטים שמסבירים להם ומקבלים, הרבי היה חכם משכמו ומעלה, לא נפגשתי הרבה עם כאלה אנשים, הרבי הראה ידע נרחב מאוד בכל ענייני

וקבע שכנראה זו דלקת והחל לקחת אנטיביוטיקה, ואכן הוטב לרבי במקצת, בסוף שנה בהתקרב הימים הנוראים התחזקו הכאבים והרבי הבין שאין מנוס מלערוך בדיקות, אבל הרבי קבע שבכדי לא להפריע את שלוות החגים ילכו לבדיקות רק לאחר החגים.



כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א מספר:

האווירה במשך כל החגים לא הייתה שמחה כל כך, היה זה בליל ערב יו"ק לאחר שהזרו מתשליך, אמרתי לאאמו"ר ז"ע א שליבי רועד מהבאות, אינני יכול להסביר אבל ההרגשה אומרת שמשוהו הולך לקרות, אאמו"ר ז"ע א השיב מה שיחיה יהיה היה גם אושוויץ, ונתן לי כדור בכדי להירגע.

שמחת תורה באותה השנה היתה מתוחה מאוד, במוצאי החג ההקפות שניות ערכו דקות בודדות, ואחר כך עליתי לבית אחי אדמו"ר מטרעבישאן שליט"א שהיה כמה חודשים לאחר נישואיו והשחתי את ליבי, שליבי מפרפר אני מרגיש שמשוהו הולך לקרות או איתי ח"ו או עם אאמו"ר ח"ו.

אחרי החגים נתקף הרבי בכאבים חזקים יותר ויותר, ד"ר חזנוב שהתגורר באחד המושבים ליד קרית גת הובא לבית הרבי בכדי לבדוק אותו, הרבי שכב כולו חיוור הד"ר בדק את הרבי והודיע בקול מהוסס אני מרגיש גוש במעיים חייבים

יום ראשון בערב נר א' של חנוכה שנת תשנ"ט, הצריף הקטן ברחוב אלישע 3 היה מלא הציבור ידע שבשנה זו רק לילה אחד יתקיים מעמד הדלקת נר חנוכה ע"י הרבי לקהל. למחרת בבוקר הרבי כבר יהיה בדרך לבית החולים איכילוב לניתוח הגורל.

האווירה היתה מחשמלת כל הציבור נדחק לחזות בעבודת הקודש, ובתפילה לעוד ינובון בשיבה, שעוד יזכו לראות את הרבי לעוד שנים רבות, הרבי אמר את הפיוטים בהשתפכות הנפש, כשבסיומו הרבי פרט על מיתרי הכינור את הניגון הידוע "שיר המעלות לדוד הנה מה טוב ומה נעים" כנהוג, מיד לאחר מכן התקיימה דרמה של ממש שלא ישבח לעולם לנוכחים שם, הרבי הניח את הכינור מידו והתרומם באחת, הגביה את ידיו למעלה ובעיניים עצומות החל הרבי לשיר לא-ל חי "נאר אמונה, נאר אמונה, אין בורא כל העולמים" כל הקהל געה בבכי ובעיניים דומעות השתתפו בשירה המרוממת, כשהרבי אף הוסיף לשיר את המילים "אני מאמין באמונה שלימה שהבורא יתברך שמו הוא עשה ועושה ויעשה לכל המעשים" בלבבות רועדים עברו אחר כך הקהל לברכת א גוט חנוכה אצל הרבי, ועיניהם נשואות לק-ל עליון בתחינה ובתפילה לבריאותו השלימה של הרבי.



הכל החל ביום שלישי כ"ד כסלו ערב חנוכה תשנ"ח, הרבי ז"ע א חש מאוד שלא בטוב, בערב-נר א' דחנוכה הדליק הרבי נרות חנוכה בחדר משכבו, כך היה גם בחודשים שלאחר מכן כשלרבי היו כאבים עזים במעיים, בפסח כמעט שהרבי לא יכל לאכול כלום, אז ביקש הרבי ממחותנו הגה"ק רבי בנימין רבינוביץ ז"ע א היתר מיוחד לעשן בפסח (עד אז היה נוהג כאבוה"ק שזרקו את הסיגריה בשריפת חמץ ולא עישנו משך הפסח), אבל הרבי לא מיהר ללכת להיבדק

הרפואה, כאילו שהרבי עוסק בתחום שנים רבות וכרופא מנוסה, על כל דבר הרבי שאל שאלות חכמות מאוד, על כל תשובה שהשבת הרבי שאל שאלה נוספת וכן הלאה, הרבי ירד לנבכי הפרטים ודרש לדעת כל מה שעומד לפניו והכל במאור פנים, פעמים רבות שדעתו של הרבי הייתה שונה מדעתי וזה התבטא בעיקר בהמשך הטיפולים לאחר הניתוח, הרבי אף פעם לא לחם נגד, אלא בחכמתו הגדולה היה לו כישרון מיוחד להטות את דעתך לצד שלו, שגם אתה תהיה משוכנע שכך צריך לפעול.

מיוחד היה אצל הרבי הרגשה שהוא אף פעם לא מתנשא, עונה לכולם בגובה העיניים ולכן גם הרגישו קירבה וחובה מיוחדת, אנשים מכל השכבות ומכל הגוונים הרגישו מחוברים אליו בצורה לא רגילה.

אם להגדיר את זה במשפט אחד 'הוא היה גדול, מורם מעם, אבל יחד עם כולם, במשך שנות עבודתי במקצועי היה לי קשר עם הרבה אדמו"רים ורבנים אבל עם הרבי היה קשר מיוחד שלא נפסק עד יומו האחרון.

התאריך לניתוח נקבע ליום שלישי כ"ז כסלו בשעה 8 בבוקר, הדרמה שהתחוללה בחצה"ק הייתה בשיאו, הרבה תפילות בוקעות רקיעים נשפכו על ידי כל עם ישראל בכלל וכלל אנ"ש בפרט, ביוזם שהמצב גרוע מאוד וכל האופציות לעתיד לא נשללות.

בימים האחרונים לפני הנוכה נסע הרבי אל הרה"ק ה'נחל יצחק' מוזטשקא זיע"א כדי לקבל את ברכתו, כמו"כ קיבל את ברכת הרה"ק מטאהש זיע"א שהבטיח שהרבי יכניס את כל ילדיו תחת החופה, כמו"כ נסע אל הגה"ק רבי בנימין רבינוביץ זיע"א ושם התרחש דבר נדיר שהרבי הזכיר את שמו המלא ושם אמו אצלו, כדי שיתפלל עליו, דבר שלא עשה הרבי כלל, גם נסע הרבי אל דודו האדמו"ר ה'באר יעקב' מנדבורנא זיע"א שהיה במשך כל התקופה בנבכי הפרטים במסירות עצומה, והרבי סמך עליו בכל דבר ושמע בקולו לכל עצותיו וכן ביקר אצל אחיו.

ערב הנוכה הכין הרבי את הפציו שרצה לקחת איתו, כ"ק אד"ש קנה בחנות היודאיקה של 'סויה' מנורת פס עם כוסיות פתילות ושמן שהרבי ידליק בהם נרות הנוכה בשעותו בביה"ח.

כאמור ליל א' דחנוכה התקבצו כל הקהל למעמד ההדלקה, מעמד מרטיט ונורא הוד שלא ישכח לכל הנוכחים.



רביה"ק זיע"א מנגן בכנור ליל א' דחנוכה תשנ"ט לפני נסיעתו לביה"ח

למחרת ביום שני בבוקר אחר תפילת שחרית נסע הרבי לביה"ח איכילוב מחלקת כירורגיה, בליווי ר' ישראל דוב בלעדי, ר' ברוך יהודה שטיינברג, ור' שלמה הכט, במשך היום עבר הרבי את הבדיקות טרום ניתוח, בערב נר ב' דחנוכה הדליק הרבי נרות הנוכה בבית החולים על המנורה שקנה אד"ש כאמור, הפיזטים נאמרו ברוב השתפכות הנפש, כשבסיומו אף ניגן הרבי על הכינור שהובא גם כן אל ביה"ח.

בינתיים הגיעו מחו"ל ידידינו הדגולים ר' יעקב לקס שיבדלחט"א ור' נטע בלעדי ז"ל שעמדו לימין רבינו הק' במסירות עצומה והווילו מהונם למען הרבי להוצאות המרובות שהיו בתקופה ההיא כפי שיתואר.

יום שלישי נר ב' דחנוכה השכם בבוקר התפלל הרבי שחרית ברוב דביקות, ובשעה 8 בבוקר הוכנס הרבי אל הדר הניתוח, המשבקי"ם מספרים שהרבי היה במצב רוח מרומם מאד ונהרת שמחה על פניו, ולא היה נראה על פניו עגנת יגון ודאגה, הרבי נתן בידי פרופ' סקורניק ספה"ק 'נועם אלימלך' בתוך שקית והזהירו שבכל משך הניתוח ישכון הספר הק' למראשותיו, ולא יקחנו מתחת לראשו עד גמר הניתוח.

אורך זמן הניתוח לפי התוכנית היה שעה וארבעים וחמש דקות, עולם היהדות החרדית כמו פסק אז מלכת, עיני כולם היו נשואות אל עבר בית החולים איכילוב בתפילה שיזכו להתבשר אך בשורות טובות.

השעה ושלושת רבעי כבר הסתיימו, גם שעתיים כבר עברו והרופאים עדיין אינם יוצאים, פעימות הלב דפקו במהירות כפולה, עגנת דאגה הייתה על

פני כולם, לאחר שעתיים וחצי מורטות עצבים יצא פרופ' סקורניק והודיע שהניתוח ב"ה עבר בהצלחה.

קודם נשמו כולם אנחת רווחה, אבל הפרופ' היה נראה עדיין מודאג מאד, לאחר עוד זמן מועט שעבר התיישב פרופ' סקורניק והנחית את המחלומה, הניתוח התארך מכיוון שבאמצעו מצאתי ממצא שלא ראינו ולא ידענו עד עכשיו, המחלה התפשטה והגיעה לכבד, היה צורך להוריד חתיכה מהכבד, הלם אחז בכל הנוכחים בשלכולם ברור מהי המשמעות שמונחת מתחת למילים האלו, כי אם המחלה כבר נענה בכבד

זאת אומרת שסיכויי ההחלמה של הרבי כמעט אפסיים, שכן כשמדובר על הכבד ובפרט במחלה הממאירה ברמה נבחה כל כך רח"ל על כל שונאי ישראל.

בראשונה הוחלט שלא לפרסם את הבשורה לציבור, האדמו"ר מפרמישלאן שליט"א מיד סר אל עבר ביתו של האדמו"ר ה'באר יעקב' זיע"א ששניהם דנו הרבה בתקופה זו על מצבו של הרבי, ולאחר שיהיה ממושכת הוחלט שיהיה מה שיהיה אסור לרבי לדעת בשום אופן על הממצא הנורא בכדי שישכים להמשך הטיפולים, ואולי יחוס ה' ויתרפא מעל לדרך הטבע.



הגהת בו יזכר ולילה • רביה"ק זיע"א בלימוד בחצר הבית כמבשרת



אדמו"ר מקרעטשניף ירושלים זע"א בביקור אצל רביה"ק זע"א לאחר שובו הביתה



רביה"ק זע"א מלווה אותו לרכבו לאחר הביקור

בחזרה הביתה לאחר הגיתוח, הרבי נהנה מאוד ושוררו בפורים על התיבות הנ"ל.

בפורים כבר קרא הרבי קריאת מגילה, ומעמד "משתה היין" תשנ"ט אף הוא היה מעמד נורא הוד מאותה תקופה שלא ישכח לכל הנוכחים, לראשונה ישב הרבי במשתה היין, כשלתע באמצע הרא"ה נעמד הרבי באחת והתרומם על הגליו, הגביה ידו ובקול מעורר החל "כל זמן שהגשמה בקרבי מודה אני", אז לראשונה ששורר הרבי לציבור את היצירה המרטיטה "אלהי נשמה... ואתה עתיד ליטלה ממני ולהחזירה בי לעתיד לבוא...", כשכל הקהל געה בבכי תמרורים מאין הפוגות, כמו"כ שורר הרבי זמן רב "ס'איז געקומען די צייט אויף צו שטיין" וחזר הרבה פעמים על המילים "וואזע טוסטו אויף דער וועלד, און וואזע וועסטו הענטפערן אויף יענער וועלד", בסוף משתה היין לאחר שהדליקו את האורות, יצא הרבי ברקידה עצומה במקומו "נאר אמונה" וכל הקהל הצטרף לשירה בעיניים דומעות, בשמחה ותפילה כשבפעם הקודמת שרו את השיר באותו

בכל העת לא פסקו הכל להרבות בתפילה וחיכו להתבשר שהרבי אכן התעורר מהגיתוח.

פרופ' סקורניק מספר:

בערב התחלנו להוריד את מינון ההרדמה, המקורבים הורשו להיכנס להדר התאוששות, ובלייל רביעי נר'ג' הדנוכה החל הרבי להתעורר לחיים מהגיתוח, אך עקב מצב הירוס שאירע לפתע אצל א' המאושפזים הוציאו את כולם ולא הורשו להיכנס שוב עד למחרת בבוקר.

בבוקר כשהרבי החל להתעורר עדיין היה מטושטש ברמה גבוהה מההרדמה החזקה והיה לו כאבים עצומים, ואך שרק פקח את עיניו, פנה אל ר' יעקב לקס ואמר לו "יענקל, יש לך היום את היארצייט של אביך", עמדתי כולי נדהם, הרבי עדיין חצי מטושטש עם כאבים עזים ולא חש בעל עצמו, הדבר הראשון שעומד לו בראש זה שלר' יעקב לקס יש יארצייט על אביו, ומיד אח"כ החל הרבי עם שאלותיו החכמות כמו מדען וחוקר, מה בדיוק היה בניתוח ומה התוכנית להמשך, והכל לפרטי פרטים.

כמוכן שלא סיפרנו לרבי על הממצא בכבר, אבל הרבי שאל כמה פעמים למה התארך זמן הגיתוח אבל התחכמנו כבר עם איזה תירוץ.

במשך היום הגיעו לבית הרפואה אחיו האדמו"רים מקרעטשניף, ביטשקוב, ופרמישלאן, ושאר בני המשפחה, הרבנית והילדים, בימים שאחר כך אף הגיע האדמו"ר היבאר יעקב זע"א והרבי הסתודד איתו רבות ודיבר איתו על המשך הטיפולים, שנקבע שהרבי חייב לקחת טיפולים כימיים.

לאחר כמה ימים התיישבו ר' יעקב לקס שיבדלחט"א ור' נטע בלעדי ז"ל עם כ"ק אד"ש לשיחה ארוכה ונתנו לו להבין את המצב לאשורו ושיתכונן לגרוע מכל, כ"ק אד"ש שבכל התקופה היה נתון במצב עגום וכולו דואג, ור' שלמה חיים בלעדי שוחח איתו שעות ארוכות בכדי להרגיעו וליישב את דעתו.

כששמע את המצב לאשורו כמעט התעלף, הנ"ל דיברו על ליבו וניסו להרגיעו ואמרו לו שמבטיחים לעמוד לימינו להשיא את כל אחיו ואחותיו, אבל אין ברירה ושיתכונן שהכל יפול על הראש שלו.

בשבת הנוכה הגיע מנין לחסות עם הרבי, והקצו בביה"ח חדר מיוחד קרוב לחדרו של הרבי בכדי

משך כל התקופה הגיע תקופות לבקר את הרבי, אחיו שיבדלחט"א כ"ק אדמו"ר שליט"א מרחובות, כפי שהיה בעת בשנתיים האחרונות בעת חוליו של הרבי שהגיע בכל יום ראשון תמידים כסדרן, כן היה אז שהגיע הרבה, והרבי הן איתו רבות על המצב, כמו"כ אחיו שיבדלחט"א כ"ק אדמו"ר מפרמישלאן שליט"א הגיע רבות לבקר ולדון במצב.

באמצע חודש שבט חזר הרבי לשמחת קהל אנ"ש לביתו נאוה קודש, אבל בעגנת דאגה כבדה מי יודע כמה זמן ישרוד הרבי, שבועות ואולי חודשים ספורים.

כשהרבי יצא מהבית מלון ונכנס לרכבו כדי לחזור לביתו בדיוק ניגן שיר ברכב "עוד ארוכה הדרך אל האושר" והרבי סימן שמשמים בדיוק התנגן שיר זה במילים אלו, הניגון הזה שבפורים בעת 'משתה היין' שנת תשע"ח הלחינו רבינו הק' על התיבות "אם על המלך טוב... וטובה אני בעיניו, לעשות כדת היום", לאחר שבחודש וחצי לפני זה בחודש טבת נכנס הרבי לביה"ח הדסה, שם ישב הרבי בחדר צדדי ור' ישראל דב בלעדי שרצה לרומם את רוחו הזכיר לרבי את הניגון שזימר ברכב



רביה"ק דע"א בנאות רשא במבשרת עם אחיו שיכרלחט"א ארימ"ר מפרטישלאן

מקום לפני הניתוח, בעת השולח"ט היה הרבי מרום מאוד ורקד ושורר הרבה.

יזכר לטובה המשב"ק הר"ר נטע בלעדי ז"ל שמסר את נפשו והפקיר את כל כולו לרבי, השאיר את זוגתו וילדיו הרבים וכל ביתו מתנוכה והיה צמוד לרבי מעת לעת במסירות שאין כדוגמתה, וחזר לביתו שבאמריקה רק בכ"ג אדר, כשבתוך הזמן הזה טס פעמיים או שלוש לשב"ק לחסות בצל משפחתו וחזר לשהות ע"י הרבי, וכל מה שרק היה יכול לעשות למען הרבי עשה בשמחה גדולה, אחיו יכרלחט"א ר' ישראל רב הגריר: 'אם נקח את המסירות של כל הנבאים שהיה לרבי עד יומו האחרון, כולם ביחד לא יגיעו למסירות שמסר ר' נטע במשך כל חייו למען הרבי.'

מיד אחר פסח נסע הרבי למנוחה לכמה ימים לחיספיין שבגליל, ומשם נסע לדירה שלקח ר' נטע בלעדי לרבי במבשרת ציון.



רביה"ק דע"א בתנועתו לשמחת הנישואין לבנו של פרופ' סקורניק שהתקיימה באריאל עומד לימינו: פרופ' סקורניק, ולשמאלו: ראש עיריית אריאל רון נחמן

פרק שלם אפשר לכתוב על התקופה ששהה הרבי במבשרת, שם גם עבר לגור המשב"ק ר' ישראל רב בלעדי, להיות צמוד לרבי, ובסופו גם המשב"ק ר' ברוך יהודה שטיינברג, שם קיבל הרבי את הטיפולים שהיה אמור לקחת, משך חצי שנה שהה הרבי במבשרת מלבד חודש תשרי שחזר לשהות בביתו נאווה קודש לכבוד הימים הנוראים.

פרופ' סקורניק מספר:

בעת שהותו של הרבי במבשרת חיתנתי את בני למזל"ט, ונכנסנו לפני החתונה לקבל את ברכתו של הרבי, הרבי הביע אז את רצונו העז לבוא ולהשתתף בחתונה, החתונה התקיימה ב'אריאל' והייתי בטוח שהרבי לא יבוא, הן מפני שזה למעלה משעה נסיעה, והן בשל שיכוננה של העיר אריאל בין הערבים, באמצע החתונה הופעתי כשהרבי על אף חולשתו הגדולה הופיע בהדרתו במסירות נפש לחתונה, וישב זמן ממושך ושוחח, כ"כ היתה גדולה מידתו של הרבי להכיר טובה.

ביציאתו של הרבי מהחתונה הציע ראש עיריית אריאל מר רון נחמן ע"ה לקחת את הרבי לסיור בעיר, הרבי סייר איתו ממושכות בעיר, והתעניין על השכנות עם הערבים וכו'.

ב"ה ברוב רחמי וחסדיו של הקב"ה הבריאה הרבי מהמחלה בניסי ניסים וזכינו לחסות בצל כנפיו עוד 21 שנים תמימים, ליהנות מזיו שכנתו לשמוע תפילותיו המעוררות בלהבת אש ולהיות בטישים 21 שנה של ימים נוראים, של קריאת המגילה ומשתה היין, של 'אקדמות' בשבועות, שבתות וימים טובים, אין אנתנו מספיקים להודות לך ה', וקבעו נר ג' דחנוכה ל"יום ההודאה" להודות להלל לשמך הגדול על ניסוך ועל נפלאותיך ועל ישועתך.

פרופ' סקורניק מבקש להוסיף: דבר שתפס אותי כל כך אצל הרבי הוא המסירות שמסר עצמו למען אחרים, כל פעם במשך השנים שדיבר

איתי בנושא רפואה על אנשים אחרים זה היה במסירות בלתי יתואר, היה פעם שאחד ממקרוביו של הרבי חלה מאוד רח"ל והמחלה כבר התפשטה כגופו באופן נורא במקומות הכי גרועים, לא דיברו כלל על ניתוח ולא היה כלל אפשרות לנתח כמצב כזה, והרבי אמר לי תתחילו טיפול כימי והמצב ישתפר במקצת, אחר כך אתה תנתח אותו והוא יבריא בעז"ה, הסברתי לרבי את המצב שאין סיכוי, אבל הרבי נשאר בשלו, 'תראה שאתה תנתח אותו והוא יבריא', לא היה שום תחוזה כזאת מרוב שהמצב שלו כבר היה כ"כ מסוכן בכי רע, אבל כאשר הרבי אמר כן היה ודבר מדבריו לא נפל ארצה, ואכן התחילו בטיפול כימי והמחלה התקטנה במקצת וכך היה אפשרות לנתח, ולאחר שניתחתי אותו וב"ה כמה שנים מאז והינו מתהלך על רגליו כאחד האדם,

אבל המסירות שהרבי השקיע או בתיק הזה הפליא אותי, הרבי נכנס לנבכי הפרטים במסירות עצומה שעות וימים ושבועות ולא פסח על כלום, השקיע את כל כולו למען השני יותר מאשר בתיק שלו עצמו, כל כך עניין אותו יהודי אחר הרבה יותר מאשר עצמו, חבל על דאבדון, הרבי הינו אבידה גדולה לכולם ושזכותו הגדול יגן עלינו ועל כל ישראל אמן.

© כל הזכויות שמורות
 התמונות מארכיונו של דובי בלעדי
 תשו"ח לו ישר כוח

יום ההודאה השנתית
 יריקים בעז"ה במצאי שבת קודש אור לכ"ז כסלו
נר ג' דחנוכה
 בבית מדרש רמ"מ
 סגרת 'רשת יהודי' ק"ע עש"ה - קרית גת
הדלקת נרות דחנוכה
 ע"י כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
 בשעה 9:00
 יארום"כ סעודת מלוח מלכוד
 ברוך שיר חסד, ברכות ומתולדות
 והזקנת 'מערת דחנוכה'
 א' לעמסקי העבר

יומא דהילולא קדישא
מצריקי הדורות זיע"א

נועם הנשמות

האדמו"ר הרה"ק מתולדות אהרן זיע"א בעל "הדברי אמונה" • כ"ז כסליו תשנ"ז

תולדותיו: נולד בו' טבת תרע"ד בעיה"ק צפת לאביו הרה"צ ר' אהרן דוד הכהן, שהיה ממשפחת אפרתים מיוחסי כהונה, אמו הייתה נכדת ר' אברהם יצחק הלך בנו של הרב שמואל הלך גאב"ד עיה"ק צפת ועל שמו נקרא, והגיע יחוסו עד הרה"ק ר' אברהם המלאך בן המגיד ממעזריטש, ונ"ן להרה"ק הרבי ר' אלימלך מליזענסק, יושב דברי אמת, מאוד עינים ועוד, זיע"א.

נישא לבתו של הרה"ק ר' אהרן ראטה בעל ה"שומר אמונים" זיע"א, שעוד היה אצלו בבחרותו וישן בביתו, ומסופר שכשהציעו השידוך אמר שהוא לא יודע אם יש לו בת בכלל, לאחד פטירת חמיו בשנת תש"ז קיבלו רוב החסידים את מנהיגותו לאדמו"ר מ"תולדות אהרן", בתקופת מנהיגותו נוסדו מוסדות רבים בארץ ובחו"ל, נפטר בכ"ז כסליו ג' דחנוכה תשנ"ז, ומנוחתו כבוד בהר הזיתים בירושלים.



עתו, וחזקם באמרו: מתוך אלפים ומליוני בני אדם אתה היחידי שתיפגע? אין לטיל מקום אחר ליפול אלא רק לפגוע בך האיש המאמין? וכך הוציא מכל א' פחד וחזקו באמונה.

סיפר חתנו הגה"צ ר' נפתלי צבי ראטטנבערג מקאסאן ב"ש שליט"א: ששמע מיהודי א' בחו"ל שסיפר לו שלמד עם רבינו יחד בשיבה הדמה סעקלהיד, וסיפר כי היו אז שניהם בגיל ט"ו או ט"ז שנים וסיפר בהתרגשות את הסיפור דלהלן, דהנה בזמנם בחנוכה לא הדליקו בחורי הישיבה בעצמם במגורה, מפני יוקר השמן זית או מפני מרחק אכסנייתם מהשיבה, אלא יצאו ידי חובתם מדבם הגה"ק מסעקלהיד, אולם רבינו עשה התאמצות להדליק בעצמו בחדר אכסנייתו והיה יושב מול הנרות במשך שתי שעות שלימות, והמחזה הנודא שנגלתה לעיניו עדיין חקוק עמוק עמוק שנשמתו, וסיפר מזכרונו שזוכר את מעמד הדלקת הנרות שהבחור'ל הזה ערך בחדר הלינה של הישיבה, אשר במשך ישיבתו של רבינו שעות הללו לפני הנרות בכה מאין הפוגת בדמעות שליש והשתפכות הנפש לקונו מידי לילה בלילה.

• מדברי תורתו •

"ויאמר ישראל אל יוסף אמותה הפעם אחרי ראותי את פניך כי עודך חי"

דהנה לפעמים ישנו אדם אשר צרות רבות סבבוהו, ועל כן חושב תמיד למסור נפשו על קידוש ה', בהיות שממילא אין לו שום נחת מזה העולם, אמנם זה אינו מסירות נפש האמיתות כמוכן, רק עיקר הרבנות היא כשיש לו לאדם כל טוב, הן עושר וכבוד והן נחת מבניו, ועם כל זה הוא מוכן ומזומן כל רגע למסור נפשו על קידוש שמו ית', זהו מסירות נפש האמיתית, ולכן יעקב אבינו ע"ה עד שראה שיוסף חי היה חושש שהקבלת מסירות נפש שלו אינו באמת לאמיתו, בהיות שסבל צרות רבות ודעות וצרת יוסף העולה על כולנה, אמנם כשראה שעוד יוסף חי והיה לו מזה שמחה גדולה כמוכן, אמר "אמותה הפעם" שעתה יכול כבר לקבל עליו מסירות נפש באמת לאמיתו למות במיתת הצדיקים כנ"ל.

(רביה"ק זיע"א בספרו "נועם ישראל" חדר כמ"פ על הווארט הזה)

מלחמת עיראק, כשבאו ואמרו בזמן של האזעקות שצריך ללבוש מסכה, שהיה אז פחד גדול והיו כאלו בסביבתו שכבר גם הדגישו בדמיונם את ריח הגז רח"ל, הוא לא הסכים בשופו"א ללבוש מסכה, והתחזק באמונה ואמר שלא לפחד, ומי שכן פחד אמר לילך לביהמ"ד, וקיבץ את כל בני

סיפר בנו הגה"צ ר' משה שליט"א ר"י תו"א: שפע"א היה לאיזה איש מחלה בעינים רח"ל, והרופאים אמרו שצדיקים לנתח העין דחוף ואם לא יתעורר רח"ל, וזה היה לפני חנוכה והלה בא להזכיר א"ע לפני רבינו, וא"ל רבינו זי"ע שיסתכל בימי החנוכה על נרות חנוכה, וכך עשה ונתרפא לגמרי ללא צורך בגיתוח.

עוד מספר: הדבר העיקרי והבולט בחייו ובמשנתו של כ"ק אבא מארי זיע"א היתה הסוגיא של "אמונה ובטחון", "אמונה דאס איז גיווען זיין זאך אויף דער וועלט!" הוא חי עם אמונה והחריד בלב כל חסידיו וזה היה עיקר עבודתו.

פ"א תקפודו מיוחשים וכאבים גדולים מה עשה? הוא החליט שהוא לא מספר על כך לאף בדיה בעולם, נכנס הביתה והחל משנן דעצמו ה"אני מאמין באמונה שלימה שהבורא יתב"ש הוא בורא.. הוא עשה ועושה ויעשה.." אלף פעמים, פעם אחר פעם, ובכל פעם שאמר גדולש הכאב לעומתו, עד שכשהגיע כמעט לפעם האלף נעלם המיחוש ונפסקו הכאבים לגמרי, הכל מכח האני מאמין!

העניין של אמונה ובטחון לא היה אצלו בגדר דיבורים בלבד, והיה מיישם אותו בכל הכח, בזמן

זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל

<p>להצלחה דידי נפשי הרה"צ ר' חיים מרדכי ראזענבוים שליט"א ע"י ידיו אהרן מושקוביץ בני סק</p> <p>בחסות</p> 	<p>נדבת ידידיו הנכבד הר"ר עמרם פריזנט הי"ו</p> <p>לדגל הולדת בתו למול"ט יה"ד שיבה לעלה לתורה לחופה ולפעשים טובים, וידוה מכל יוצ"ח רוב נחת דקדושה</p>	<p>נדבת ידידיו הנכבד והנעלה ראש הדאשן לכל קרשי בית חי"ט</p> <p>הר"ר מאיר פריץ הי"ו</p> <p>לכבוד "יום ההודאה" ולביתה והצלחה בכל העניינים לטובה</p>	<p>ברכת מזל טוב שלוחה לירידינו הנכבד הר"ר עמרם פריזנט הי"ו</p> <p>לדגל הולדת בתו למול"ט יה"ד שיבה לעלה לתורה לחופה ולפעשים טובים, וידוה מכל יוצ"ח רוב נחת וקדושה</p>	<p>לשובת נשמת הרה"ק ר' אברהם יצחק קר' אהרן דוד זצק"ל אדמו"ר מתולדות אהרן נלב"ע כ"ז כסלו תשנ"ז זכותו יגן עלינו אמן</p> <p>הונצח ע"י נכדו חר"ב הגה"צ ר' מרדכי קאחן שליט"א ומשפחתו הנכבדה</p>	<p>לעילוי נשמת ידידנו ר' שמואל קר' יעקב קאפל לקס ז"ל נפ" כ"ז כסלו תשנ"ז ת.נ.צ.ב.ה.</p> <p>הונצח ע"י בניו ידידיו הנכבדים הר"ר יעקב קאפל הי"ו הר"ר חיים הי"ו</p>	<p>לזכות אברהם ישעיה בן ציון בן חיה גילה להצלחה בכל העניינים ברוחניות ובגשמיות, עושר ואושר וסייעתא דשמאי מרובה אמן</p> <p>זמנים לשכ"ק – קרית נת הדלקת נרות: 4:17 יצאת השבת: 5:17 זמן ר"ת: 5:49</p> <p>תולד היה בליל שליש בשעה 4 א 51 וקדתי 2 חלקים על 3</p>
--	--	---	--	--	--	--